

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα, εκκαλούσα και εφεσίβλητη: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Εναγομένη, εκκαλούσα και εφεσίβλητη: Frontline Digital GmbH

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνιστά, στο πλαίσιο εξ αποστάσεως συμβάσεων, παροχή στον καταναλωτή ψηφιακού περιεχομένου κατά την έννοια του άρθρου 16, στοιχείο ιγ', της οδηγίας 2011/83/ΕΕ ⁽¹⁾, η σύμβαση έχουσα ως αντικείμενο τη συμμετοχή σε διαδικτυακή «πλατφόρμα γνωριμιών»;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησής στο πρώτο ερώτημα:

Συνεπάγεται η έναρξη της παροχής ψηφιακού περιεχομένου από τον έμπορο στον καταναλωτή την απώλεια του δικαιώματος υπαναχώρησης του τελευταίου σύμφωνα με το άρθρο 16, στοιχείο ιγ', της οδηγίας, ακόμη και αν ο έμπορος, κατά παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 7, της οδηγίας 2011/83 δεν απέστειλε προηγουμένως στον καταναλωτή επιβεβαίωση της συνάψεως της σύμβασής με τα στοιχεία που αναφέρονται στην εν λόγω διάταξη;

Σε περίπτωση που το δικαίωμα υπαναχώρησης του καταναλωτή εξακολουθεί να υφίσταται στην προκειμένη περίπτωση;

Πρέπει να ενημερώνεται για αυτό ο καταναλωτής εκ των προτέρων σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο ια', της οδηγίας 2011/83;

(¹) Οδηγία 2011/83/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τα δικαιώματα των καταναλωτών, την τροποποίηση της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 1999/44/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και την κατάργηση της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 97/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ 2011, L 304, σ. 64).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Ισπανία)
στις 7 Ιουνίου 2019 — Vodafone España S.A.U. κατά Diputación Foral de Guipúzcoa**

(Υπόθεση C-443/19)

(2019/C 328/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Vodafone España S.A.U.

Καθή: Diputación Foral de Guipúzcoa

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει το άρθρο 13 και οι λοιπές συναφείς και συμπληρωματικές διατάξεις της οδηγίας 2002/20/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την αδειοδότηση δικτύων και υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ⁽¹⁾ (ΕΕ αριθ. 108, της 24ης Απριλίου), να ερμηνεύονται υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε αυτά η πρακτική του Βασιλείου της Ισπανίας και ειδικότερα της φορολογικά αυτόνομης ιστορικής περιοχής της Gíruzkoa να επιβάλλει στο δικαίωμα χρήσεως ραδιοσυχνοτήτων από τον πάροχο τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών — το οποίο ήδη υπόκειται στο καλούμενο τέλος ραδιοφάσματος — τον γενικό φόρο επί των μεταβιβάσεων περιουσιακών στοιχείων και επί των δικαιωμάτων που συνάπτονται με δημόσιο έγγραφο, ο οποίος εφαρμόζεται γενικά επί των συμβάσεων παραχώρησης δημοσίων αγαθών που συνάπτονται με τη διοίκηση και σύμφωνα με την περιφερειακή νομοθεσία που διέπει τον εν λόγω φόρο;

⁽¹⁾ ΕΕ 2002, L 108, σ. 21.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Ισπανία) στις 12 Ιουνίου 2019 — WT κατά Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

(Υπόθεση C-448/19)

(2019/C 328/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων και εκκαλών: WT

Καθής και εφεσίβλητη: Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

Προδικαστικό ερώτημα

Ερωτάται το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αν είναι συμβατή με το άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109/EK του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών που είναι επί μακρόν διαμένοντες ⁽¹⁾, και —μεταξύ άλλων— με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Δεκεμβρίου 2017 (υπόθεση C-636/16) και της 8ης Δεκεμβρίου 2011 (υπόθεση C-371/08), ερμηνεία όπως αυτή των αποφάσεων του ισπανικού Tribunal Supremo 191/2019 της 19ης Φεβρουαρίου 2019, επί της αιτήσεως αναιρέσεως 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580), και 257/2019 της 27ης Φεβρουαρίου 2019, επί της αιτήσεως αναιρέσεως 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), κατά την οποία μπορεί να γίνει δεκτό, μέσω ερμηνείας της οδηγίας 2001/40/EK ⁽²⁾, ότι οποιοσδήποτε υπήκοος τρίτης χώρας κάτοχος άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος που έχει διαπράξει αδίκημα που τιμωρείται με στερητική της ελευθερίας ποινή ενός τουλάχιστον έτους μπορεί και πρέπει να απομακρύνεται «αυτομάτως», δηλαδή χωρίς να απαιτείται να εκτιμηθούν οι προσωπικές, οικογενειακές, κοινωνικές ή εργασιακές περιστάσεις του.

⁽¹⁾ ΕΕ 2004, L 16, σ. 44.

⁽²⁾ Οδηγία 2001/40/EK του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 2001, σχετικά με την αμοιβαία αναγνώριση αποφάσεων απομακρύνσεως υπηκόων τρίτων χωρών (ΕΕ 2001, L 149, σ. 34).